

Algemene voorwaarden: welke taal moet u gebruiken?

De taal waarin algemene voorwaarden worden opgesteld, speelt een rol bij de vraag of algemene voorwaarden onderdeel uitmaken van de tussen twee partijen gesloten overeenkomst. Of algemene voorwaarden van toepassing zijn, wordt in zijn algemeenheid bepaald door vraag en aanbod. Indien een ondernemer in zijn offerte verwijst naar zijn algemene voorwaarden en de andere partij accepteert deze offerte, dan wordt al snel aangenomen dat de algemene voorwaarden deel uitmaken van de tussen partijen gesloten overeenkomst. Het is daarbij wel van belang dat de voorwaarden ook aan de andere partij zijn overhandigd bij of tijdens het sluiten van de overeenkomst.

Er dient een onderscheid gemaakt te worden tussen de taal waarin verwezen wordt naar algemene voorwaarden (bijvoorbeeld in een offerte) en de taal van de voorwaarden zelf.

De taal van de verwijzing

De tendens in de Nederlandse rechtspraak is dat de verwijzing naar algemene voorwaarden in een voor de wederpartij begrijpelijke taal moet zijn gesteld. De verwijzing wordt bijvoorbeeld voor de andere partij begrijpelijk geacht, indien deze is gesteld in de taal waarin onderhandeld werd. De Hoge Raad heeft het begrip "begrijpelijke taal" zelfs ruimer gemaakt en heeft reeds in 2001 bepaald dat ook bij onderhandelingen in het Duits een verwijzing naar algemene voorwaarden in het Neder-

lands voldoende kan zijn. In dit geval ging het om een Nederlandse transportonderneming die voor een Duits bedrijf het transport verzorgde. De offerte van de Nederlandse transportonderneming bevatte een voorgedrukte verwijzing naar de algemene voorwaarden in het Nederlands. De Hoge Raad overwoog dat een professionele, internationaal opererende partij als de Duitse ondernemer ervan op de hoogte zou moeten zijn dat voetteksten verwijzingen naar algemene voorwaarden kunnen bevatten. Als deze partij van de betekenis van de tekst niet zeker was, had hij navraag moeten doen, alvorens een opdracht tot transportwerkzaamheden te geven.

Recenter (2007) heeft de rechtbank te Arnhem over deze problematiek geoordeeld. Hier ging het om twee Nederlandse ondernemingen. De verwijzing op de factuur van één van de partijen dat haar algemene voorwaarden van toepassing waren, was echter in het Engels gesteld. De wederpartij stelde zich vervolgens op het standpunt dat de algemene voorwaarden daarom niet van toepassing waren. Hier nam de rechtbank aan dat de algemene voorwaarden onderdeel uitmaakten van de tussen

partijen gesloten overeenkomst, omdat partijen internationale ondernemingen waren, die opereerden op de internationale markt waar het Engels bovendien de gebruikelijke voertaal was. Daar komt bij dat de wederpartij om opheldering had moeten vragen, indien hij de tekst niet begreep. De gebruiker van de voorwaarden mocht er daarom volgens de rechtbank op vertrouwen dat de andere partij instemde met de toepasselijkheid van de algemene voorwaarden.

De taal van de algemene voorwaarden zelf

Voornoemde redenering wordt ook gevolgd voor wat betreft de taal van de voorwaarden zelf. De rechtbank Zutphen heeft eind 2007 geoordeeld over een geschil tussen een Nederlandse en een Italiaanse onderneming. De Italiaanse onderneming beriep zich op haar algemene voorwaarden, die in het Engels waren opgesteld. De Nederlandse partij stelde zich op het standpunt dat de voorwaarden niet van toepassing waren, omdat deze in haar taal hadden moeten worden opgesteld. De rechtbank wees dit beroep af, omdat de voertaal tussen partijen Engels was en de Nederlandse partij nimmer

De tendens in de Nederlandse rechtspraak is dat de verwijzing naar algemene voorwaarden in een voor de wederpartij begrijpelijke taal moet zijn gesteld.

*De rechtbank wees dit beroep af,
omdat de voertaal tussen partijen
Engels was en de Nederlandse partij
nimmer had verzocht te communiceren
in een andere taal.*

had verzocht te communiceren in een andere taal. Bovendien was van belang dat Engels in het internationale handelsverkeer een gangbare taal is.

Conclusie

Uit voornoemde uitspraken kan geconcludeerd worden dat bij het bepalen van de gewenste taal van (verwijzing naar) algemene voorwaarden in internationale handelsrelaties gekeken moet worden naar de betrokken partijen, de mate waarin zij internationaal opereren en de voertaal op die internationale markt. Het Engels is daarbij veelal gebruikelijk. Daarbij dient wel opgemerkt te worden dat het hierbij gaat om professionele partijen.

Van belang is tevens dat van de professionele wederpartij een actieve rol wordt verwacht. Is een verwijzing naar algemene voorwaarden niet duidelijk of zijn de voorwaarden zelf niet begrijpelijk, dan dient hierover navraag gedaan te worden bij de gebruiker van de algemene voorwaarden. Wordt dit nagelaten dan kan men geconfronteerd worden met de toepasselijkheid van de algemene voorwaarden van zijn contractspartij.

Het bovenstaande is het oordeel van de Nederlandse rechter gebaseerd op het Nederlandse recht. De ervaring leert dat buitenlandse rechtstelsels op het punt van de taal strenger zijn. Zo moet bijvoorbeeld een clause met betrekking tot een eigendomsvoorbehoud in Duitsland en Frankrijk in het Duits respectievelijk het Frans worden opgesteld. In België geldt bijvoorbeeld de eis dat

de verwijzing in de moedertaal van de contractspartij moet worden gesteld.

Om risico's te vermijden en er zeker van te zijn dat de algemene voorwaarden onderdeel uitmaken van de gesloten overeenkomst, is het daarom aan te bevelen de verwijzing naar en de algemene voorwaarden zelf in de contracttaal of de taal van de wederpartij op te stellen.

mr. drs. A.M.A. (Anita) Canta
Ondernemingsrecht
T +31 (0) 30 - 2121 584
E anita.canta@cms-dsb.com